

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszekiewicz

Protokolant: Agnieszka Łakomiak

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2014r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **A. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 03 stycznia 2014r. znak (...)

w przedmiocie **świadczenia rehabilitacyjnego**

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 03 stycznia 2014r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje **wnioskodawcy A. D. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego** na okres 3 (trzech) miesięcy począwszy od dnia 20 października 2013 r.;

II. uznaje się niewłaściwym i sprawę w zakresie żądania odsetek przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W..

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. D. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 03.01.2014 r., na podstawie której strona pozwana odmówiła mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 20.10.2013 r. Wnioskodawca wskazał, że nie zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej, albowiem z uwagi na ból nie może normalnie funkcjonować. Jedynie stosowanie środków przeciwbólowych pozwala mu na jakiś czas zapomnieć o bólu. W związku z tym, nie jest on zdolny do wykonywania żadnej pracy.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania. Wskazała, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ decyzja jest zgodna z obowiązującym prawem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Jest bezsporne, że A. D. miał przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres dziewięciu miesięcy do dnia 19.10.2013 r.

U A. D. występuje przewlekły zespół bólowy barku lewego, uszkodzenie stożka rotatorów z następowym artroskopowym leczeniem operacyjnym. U A. D. występowała niezdolność do pracy po dniu 19.10.2013 r.

Dowód: opinia biegłego ortopedy k. 12-15 i 39-40.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie zmiany zaskarżonej decyzji znajdowało oparcie w art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159). Zgodnie z tymi przepisami, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Świadczenie rehabilitacyjne wypełnia lukę pomiędzy okresem po wyczerpaniu okresu zasiłkowego, a przed stwierdzeniem trwałej niezdolności do pracy. Jest więc swego rodzaju świadczeniem przejściowym pomiędzy zasiłkiem chorobowym, a rentą z tytułu niezdolności do pracy.

Zważywszy, że stan zdrowia wnioskodawcy wymagał wiadomości specjalnych, Sąd zasięgnął opinii biegłego lekarza ortopedy.

Na podstawie opinii biegłego ortopedy Sąd ustalił, że u wnioskodawcy występuje przewlekły zespół bólowy barku lewego, uszkodzenie stożka rotatorów z następowym artroskopowym leczeniem operacyjnym. Zdaniem biegłego, przyznanie wnioskodawcy świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 20.10.2013 r. jest ze wszech miar wskazane. Wnosić zatem należy, że w ocenie biegłego ortopedy u wnioskodawcy występowała niezdolność do pracy po dniu 20.10.2013 r., przy czym rokował on odzyskanie zdolności do pracy.

Strona pozwana złożyła zastrzeżenia do opinii biegłego ortopedy wskazując, że badanie przeprowadzone przez biegłego nie może być podstawą orzeczenie niezdolności do pracy nadal po dniu 20.10.2013 r. Badanie biegłego miało miejsce po upływie ponad 4 miesięcy od badania komisji lekarskiej, a jednocześnie po upływie prawie czterech tygodni od zabiegu artroskopii (31.03.2014 r.), skutkującego progresją poziomu naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy. W badaniu komisji lekarskiej z dnia 06.12.2013 r. nie stwierdzono istotnego upośledzenia stanu funkcjonalnego, także lewej kończyny górnej (u osoby praworęcznej).

W opinii uzupełniającej biegły ortopeda potwierdził, że badał wnioskodawcę po wykonaniu zabiegu operacyjnego i jest rzeczą oczywistą, że po takim zabiegu staw ramienny nie mógł wrócić do pełnego zakresu ruchomości. Biegły podkreślił jednak, że wnioskodawca doznał urazu stawu ramiennego w październiku 2010 r., co skutkowało silnymi dolegliwościami bólowymi tego stawu z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej. Pomimo stosowanego leczenia, w tym sanatoryjnego, nie uzyskano poprawy stanu miejscowego. Biegły stwierdził, że stan występujący u wnioskodawcy przed terminem badania przez komisję lekarską, doprowadził w konsekwencji do leczenia operacyjnego wnioskodawcy.

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę treść opinii wydanej w niniejszej sprawie przez biegłego ortopedę, nie można podzielić stanowiska strony pozwanej, że wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy, co skutkowało odmówieniem mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres trzech miesięcy. Strona pozwana powoływała się bowiem wyłącznie na odzyskanie przez wnioskodawcę zdolności do pracy, nie zaś na to, że nie rokuje on odzyskania zdolności do pracy pomimo dalszego leczenia lub rehabilitacji.

Należy podkreślić, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (vide wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny.

W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanej opinii przez biegłego ortopedę. Mając na uwadze sposób umotywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych wniosków przez tego

biegłego, Sąd oparł się na wydanej przez niego opinii nie widząc potrzeby dalszego jej uzupełniania zgodnie z wnioskiem strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Powyższe okoliczności skutkowały orzeczeniem jak w pkt. I wyroku (art. (art. 477¹⁴ § 2 kpc).

Na rozprawie w dniu 22.09.2014 r. wnioskodawca wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 20.10.2013 r.

Z uwagi na to, że strona pozwana nie zajmowała się jeszcze roszczeniem wnioskodawcy o przyznanie mu należnych odsetek od wypłaconego po terminie świadczenia rehabilitacyjnego, Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznał się niewłaściwym i sprawę w zakresie żądania odsetek przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W..